

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Ing. J. P. a 2/ V. P.**, bývajúcich v P.P., zastúpených JUDr. P. B., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **Š. F.**, bývajúcemu v P.P., **o vypratanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 12 C 118/2011, o dovolaní žalovaného a S. F., bývajúcej v P.P., zastúpených JUDr. P. F., advokátom so sídlom v P., proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2013 sp. zn. 5 Co 364/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Dovolatelia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 67,88 € na účet JUDr. P. B., advokáta so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 26. apríla 2012 č.k. 12 C 118/2011-89 uložil žalovanému povinnosť vypratať do 15 dní nehnuteľností v katastrálnom území P., ktoré sú v katastri zapísané ne liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. - zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², č. X. - záhrady vo výmere X. m² a stavba rodinného domu súpisné č. X. na parcele č. X. (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“); zároveň rozhodol o náhrade trov konania. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že Okresný súd Michalovce rozsudkom z 23. septembra 2009 č.k. 9 C 96/2008-118 určil, že žalobcovia 1/ a 2/ sú v celosti bezpodielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností; tento rozsudok bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 27. januára 2011 sp. zn. 2 Co 379/2009. Keď žalobcovia 1/ a 2/ vyzvali žalovaného, aby im ním naďalej obývané a užívané sporné nehnuteľnosti vydal, odmietol ich výzve vyhovieť. Na tomto poklade súd prvého

stupňa uzavrel, že žalobcovia, ktorých vlastníctvo bolo jednoznačne preukázané, sa opodstatnene domáhajú svojich práv žalobou v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 28. mája 2013 sp. zn. 5 Co 364/2012 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že postupom súdu prvého stupňa, ktorý vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti napriek tomu, že svoju neprítomnosť 5. apríla 2011 (26. apríla 2012) ospravedlnil a doložil lekárskeho potvrdením, nebola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať. Postup súdu bol v súlade s § 119 ods. 3 O.s.p., lebo lekár v potvrdení neuviedol, že žalovaný nebol schopný zúčastniť sa pojednávania. Podľa názoru odvolacieho súdu vykonal súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospel k skutkovým zisteniam umožňujúcim riadne posúdenie skutkového stavu. Svoje skutkové zistenia následne správne posúdil po právnej stránke. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovia sú výlučnými vlastníckymi sporných nehnuteľností a vypratania sa domáhajú voči žalovanému, ktorý nemá právo, aby sporné nehnuteľnosti užíval a akokoľvek podmieňoval (napríklad zabezpečením bytovej náhrady) jemu uloženú povinnosť sporné nehnuteľnosti vypratať. Žaloba, ktorú v danom prípade podali žalobcovia ako vlastníci sporných nehnuteľností v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka, sa v ničom neprieči dobrým mravom (v súvislosti s tým poukázal medziiným na majetkové pomery žalovaného a skutočnosť, že už vyše dvoch rokov vie, že nie je vlastníkom ani oprávneným užívateľom sporných nehnuteľností). Návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. odvolací súd nevyhovel s odôvodnením, že podanie mimoriadneho opravného prostriedku v inej právnej veci nie je dôvodom, ktorý by bol relevantný z hľadiska uvedeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa (§ 150 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaný a jeho manželka S. F.. Uviedli, že v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. e/ a f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a tiež k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Odvolaciemu súdu vytkli, že svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietali, že „súdy vôbec neriešili otázku účastníkov konania podľa § 90 O.s.p. na strane žalovaných, i keď riešenie tejto otázky je nutnou podmienkou konania podľa § 103 O.s.p.“.

V súlade s hmotnoprávnym stavom mala byť totiž za žalovanú označená aj manželka žalovaného – bezpodielová spoluvlastníčka sporných nehnuteľností. Odvolací súd posúdil nesprávne tiež otázku, či povinnosť vypratáť sporné nehnuteľnosti (ne)má byť podmienená zabezpečením primeranej bytovej náhrady. Rozhodnutie súdu v tejto otázke je nepresvedčivé a diskriminačné (riešenie otázky bytovej náhrady dáva bezdôvodne do súvisu s podnikaním žalovaného) a dostatočne nepodložené dokazovaním, ktoré žalovaný bezúspešne navrhoval vykonať. Tým došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). V konaní pred súdom prvého stupňa bola žalovanému odňatá možnosť pred súdom konať tým, že vec bola prejednaná a rozhodnutá na pojednávaní bez jeho prítomnosti, a to napriek tomu, že neúčast' na ňom ospravedlnil a práceneschopnosť preukázal lekárskeym potvrdením. Vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že bez ujmy na zdraví nebol schopný dostaviť sa na pojednávanie, bolo nadbytočné, lebo už samo vystavenie potvrdenia o práceneschopnosti znamená, že sa nemohol dostaviť na súd. Podľa názoru žalovaného vo všeobecnosti ani nemožno očakávať od práceneschopného, ktorý nemá povolené vychádzky, aby sa zúčastnil súdom nariadeného pojednávania, lebo by sa tým vystavil nožnej sankcii zo strany iného úradu. Výklad ustanovenia § 119 ods. 3 O.s.p., ktorý v tejto veci podal odvolací súd, nemá žiadne opodstatnenie a je nesprávny. Žiadali preto napadnutý rozsudok a tiež ním potvrdený prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie S. F. treba odmietnuť, lebo ho podáva ten, kto nie je oprávnený podať dovolanie. Dovolanie žalovaného je procesne neprípustné, lebo v konaní nedošlo k procesným vadám konania v zmysle § 237 písm. e/ a f/ O.s.p. Žiadali preto dovolanie „zamietnuť“ a priznať im náhradu trov dovolacieho konania v nimi vyčíslenej výške.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podal jednak žalovaný – účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), jednak jeho manželka, ktorí sú zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či je dovolanie manželky žalovaného podané oprávnenou osobou (vid' ďalej 1.) a či dovolanie žalovaného smeruje

proti rozhodnutiu, ktoré účastník môže napadnúť týmto opravným prostriedkom (viď ďalej 2. až 10.).

1. Podľa § 240 ods. 1 veta prvá O.s.p. *účastník* môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

Z uvedeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že na podanie dovolania je procesne legitimovaný len účastník konania. Kto je účastníkom konania vymedzujú § 90 a § 94 O.s.p. V občianskom súdnom sporovom konaní, o ktoré ide aj v preskúmvanej veci, sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný. O tom, kto je (bude) označený za žalovaného, rozhoduje žalobca. Je potom na súde, aby posúdil, či z hľadiska hmotnoprávneho ten, koho žalobca označil za žalovaného, bol pasívne vecne legitimovaný (nosiťom hmotnoprávnej povinnosti), prípadne či ním z hľadiska hmotného práva mal byť niekto iný, resp. okrem žalovaného ešte niekto ďalší.

V danom prípade žalobca neoznačil manželku žalovaného za žalovanú; manželka žalovaného nebola v konaní pred prvostupňovým a odvolacím súdom účastníčkou konania (nemala procesné postavenie žalovanej). Otázka, či ňou z hľadiska hmotnoprávneho mala byť, je v zmysle § 240 ods. 1 O.s.p., ale tiež z hľadiska § 236 až 238 O.s.p. právne irelevantná.

Dovolanie S. F. je teda podané tým, kto na podanie nie je procesne legitimovaný na podanie dovolania. Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

Pokiaľ žalovaný naznačil, že nedostatok pasívnej vecnej legitimácie znamená nedostatok podmienky konania (§ 103 O.s.p.), dovolací súd poznamenáva, že vecná legitimácia sa viaže na postavenie účastníka občianskeho súdneho konania, z ktorého vyplýva, že je buď nositeľom práva (je aktívne vecne legitimovaný) alebo povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný) v hmotnoprávnom vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. S tým potom súvisí, že (prípadné) nesprávne právne posúdenie vecnej legitimácie (t.j. chybná aplikácia hmotného práva) nepredstavuje nesprávnosť, ktorá by sa týkala podmienky konania a zakladala vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

2. Dovolanie žalovaného je podané účastníkom konania, teda osobou oprávnenou napadnúť rozsudok odvolacieho súdu.

V súvislosti s posúdením, či dovolanie žalovaného je procesne prípustné, dovolací súd uvádza, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

3. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Žalovaný dovoláním napadol rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu

vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

4. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až d/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

5. Dovolateľ namieta, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 písm. e/ O.s.p.

Nedostatok návrhu na začatie takého konania, ktoré podľa zákona môže začať výlučne len na návrh, je nedostatkom podmienky konania. Skutočnosť, že občianske súdne konanie v niektorej veci prebehlo bez toho, aby bol podaný návrh (žaloba), ktorým mohlo toto konanie začať, zakladá procesnú vadu uvedenú v § 237 písm. e/ O.s.p.

Žalobcovia ale v danom prípade podali žalobu 13. októbra 2011; jej podaním začalo občianske súdne konanie (viď § 79 ods. 1 O.s.p.).

Žalovaný teda celkom neopodstatnene namieta, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. e/ O.s.p.

6. Podľa názoru dovolateľa mu súdy odňali možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

6.1. Žalovaný postup súdu odnímajúci mu možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) vidí v tom, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol na pojednávaní v jeho neprítomnosti, a to napriek tomu, že svoju neúčast' na pojednávaní vopred ospravedlnil, vysvetlil a doložil lekárskym potvrdením o svojej práceneschopnosti. Zastáva názor, že už samo vystavenie potvrdenia o práceneschopnosti znamená, že práceneschopný účastník sa nemôže dostaviť na súd. Od práceneschopného účastníka ani nemožno očakávať, aby sa napriek tomu zúčastnil pojednávania.

Zo spisu vyplýva, že žalovaný požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu svojej práceneschopnosti podaním z 23. apríla 2012 (č.l. 51 spisu). V zmysle § 119 ods. 3 O.s.p. (v znení účinnom v čase rozhodovania súdu o tejto žiadosti) vtedy, keď je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka (jeho zástupcu), musí návrh na odročenie pojednávania obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka (jeho zástupcu) je natoľko zlý, že účastník (jeho zástupca) nie je bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu schopný zúčastniť sa pojednávania.

Bližší výklad k § 119 ods. 3 O.s.p. podal najvyšší súd už v minulosti (vid' napríklad rozhodnutie z 24. apríla 2013 sp. zn. 7 Cdo 130/2012, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 132/2014). Najvyšší súd vtedy uviedol, že predmetné ustanovenie bolo zaradené do Občianskeho súdneho poriadku okrem iného aj za účelom zamedzenia obštrukcií účastníkov konania vyhýbaním sa účasti na pojednávaní najmä v súvislosti so zdravotnými dôvodmi a ospravedlňovaním ich neúčasti. Podľa prechodného ustanovenia § 372u k úpravám účinným od 1. januára 2012, na konania začaté do 31. decembra 2011 sa použijú predpisy účinné od 1. januára 2012.

So závermi, na ktorých spočíva judikát R 132/2014, sa najvyšší súd stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

Zo spisu vyplýva, že žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania určeného na 26. apríla 2012, ktorá bola súdu doručená 23. apríla 2014, neobsahovala zákonom požadované náležitosti – vyjadrenie ošetrojúceho lekára žalovaného, že tento práceneschopný účastník sa bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu nemôže zúčastniť pojednávania. Postup súdu prvého stupňa, ktorý po oboznámení sa so žiadosťou

žalovaného a jej príloh vyhlásil na pojednávaní 26. apríla 2012 uznesenie, podľa ktorého bude pojednávať v neprítomnosti žalovaného, bol preto v súlade s § 119 ods. 3. O.s.p.

Postup súdu, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohol viesť k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a založiť prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

6.2. Pokiaľ žalovaný argumentuje údajnými nesprávnosťami, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Rovnako postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

7. Žalovaný zastáva názor, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo tiež k tzv. inej procesnej vade (neuvedenej v § 237 O.s.p.).

Tzv. iná procesná vada je síce relevantný dovolací dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní.

Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (vid' rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

I keby teda v preskúmvanej veci došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania žalovaného.

8. Dovolateľ naostatok vychádza z presvedčenia, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že žalovaný uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok vecnému posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

9. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

10. So zreteľom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 238 O.s.p., v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia žalovaným tvrdených procesných väd (§ 237 písm. e/ a f/ O.s.p.) a nevyšli najavo ďalšie procesné vady vymenované v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

11. V dovolacom konaní úspešným žalobcom 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. a § 243b ods. 5 O.s.p.) spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú im poskytol spoločne tým, že 31. októbra 2013 vypracoval ich vyjadrenie k dovolaniu [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby zníženú v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky určil dovolací súd podľa § 11 ods. 1 vyhlášky vo výške 60,07 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 67,88 €. Pokiaľ žalobcovia požadovali náhradu trov dovolacieho konania aj za iný úkon právnej služby (prevzatie zastúpenia), dovolací súd postupoval v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 145/2010, 3 Cdo 339/2013, 5 Cdo 51/2009, 3 Cdo 446/2013) a žalobcom, zastúpeným tým istým zástupcom už v odvolacom konaní, náhradu trov za tento úkon nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. februára 2016

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková